

РЕШЕНИЕ

№ 18486

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12127** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.167, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата и Наредба № 18 за обществения ред при ползване на превозни средства на територията на [община].
Образувано е по жалба от Г. Л. /G. L./, румънски гражданин, с постоянен адрес [населено място], подадена срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ – принудително преместване на паркираното на 17.10.2025г. на [улица]в [населено място] пътно превозно средство – лек автомобил „Ф. М.“, с рег. № В., без знанието на неговия собственик, разпоредена от длъжностни лица от СЗ „ИООРС“ при [община]. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществено нарушение на административнопроизводствени правила. Жалбоподателят твърди, че оспорената ПАМ е постановена от некомпетентен орган. Навеждат се твърдения, че ПАМ е наложена и при липса на субективния елемент на нарушението - жалбоподателят не е видял знака, указващ забраната за паркиране поради това, че е навлязъл в улицата откъм [улица]и не е знаел, че [улица]е еднопосочна. Излага още, че не са му връчени писмени документи, а само фискалния бон в момента на плащането. Прави искане за отмяна на процесната ПАМ.
В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът – С. П. - водач оператор открита платформа с повдигащо устройство при СЗ "ИООРС" при [община] – редовно уведомен, не се представлява. В постъпили са писмени бележки на 23.04.2026г. от юрк. Д. се излагат доводи за неоснователност на жалбата, поради което моли съда да отхвърли същата и да потвърди наложената принудителна административна

мярка. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 17.10.2025г. жалбоподателят Г. Л. /G. L./ паркирал собствения си лек автомобил „Ф. М.“, с рег. № В. в [населено място], [улица]. След като са установили, че автомобилът е паркиран неправилно, при неспазване на забраната на пътен знак В-27, видно от извадката от дневника за репатриране на неправилно паркирани автомобили в 11:40 часа на същата дата, в отсъствие на неговия собственик, автомобилът бил преместен от С. П. - водач оператор открита платформа с повдигащо устройство при СЗ "ИООРС" при [община], с помощта на специализиран репатриращ автомобил, на наказателен паркинг. Около 12:13 ч. на същия ден автомобилът бил освободен и предаден на жалбоподателя след заплащане на разходите по преместването в размер на 60 лв. Така извършеното преместване, което съставлява ПАМ по смисъла на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, е предмет на съдебен контрол в настоящето производство. Г. Л. /G. L./ е подал възражение в електронната поща на ответника на 21.10.2025г., като е получил отговор на 23.10.2025г., в който се сочи, че автомобилът е бил паркиран в лявото платно за движение и то по посока, противоположна на посоката на движение. Конкретното нарушение е неспазване на забраната на пътен знак В-27.

По делото е приложена административната преписка, която съдържа доказателства относно компетентността на лицето приложило ПАМ; извлечение от дневника за репатрирани автомобили; Заповед № РД-01-2301/31.07.2024г. на кмета на [община] за определяне на технологичния ред за принудително преместване на МПС на територията на [община]; Заповед № 29/13.06.2025г. на Директора на СЗ „ИООРС“ за определяне на автомобилите, с които следва да се извършва принудителното преместване на неправилно паркиралите МПС-та, както и лицата, които да ги управляват; Заповед № РД-01-2618/19.08.2025г. на кмета на [община] за определяне на длъжностните лица, които имат право да нареждат да бъде премествано неправилно паркирано МПС; график на служителите от сектор „Платено паркиране и репатриране“ за м. Октомври 2025г.; снимков материал.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, същата е в срока по чл. 149 ал. 1 АПК, от легитимирано лице по чл. 147 ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168 ал. 1 във вр. чл. 146 АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Оспорената ПАМ е приложена от компетентен орган, съобразно правомощията му, произтичащи от разпоредбата на чл. 168, ал. 1 ЗДвП и приложената Заповед № РД-01-2618 от 19.05.2025г. на кмета на [община], с която ответникът изрично е определен като длъжностно лице, което може да премества или да нарежда да бъде преместено паркирано МПС на отговорно пазене без знанието на неговия собственик.

По силата на изричната законова разпоредба на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, за процесната ПАМ не е валидно общото изискване за писмена форма на индивидуалния административен акт. Поради това съставеният от органа към момента на прилагане на мярката протокол, в който са отразени релевантни за прилагането й факти, както и изготвения снимков материал, следва да бъдат приети като доказателства за фактическите основания на органа по прилагането на процесната ПАМ. Не

на последно място, от изложеното в жалбата жалбоподателят сам потвърждава фактическата обстановка, обусловила налагането на ПАМ. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяна.

ПАМ е приложена и в съответствие с материалния закон.

От приложените по делото доказателства се установява безспорно, че процесното превозно средство е паркирано в нарушение на правилата – наличието на пътен знак В. и табела за репатриране Т-18.1, което жалбоподателят потвърждава, като оправдава действието си с това, че е навлязъл в улицата от другата страна на поставения забранителен знак.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт. Разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП съдържа три отделни хипотези, при наличието на които законодателят е дал право на компетентните органи да прилагат мярката - когато превозното средство е паркирано неправилно на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. В случая не е установено процесното паркирано МПС да попада в последните две хипотези - да е създавало опасност или да е правило невъзможно преминаването на другите участници в движението. Ето защо съдът намира, че мярката е приложена в условията на първата хипотеза.

За нейното осъществяване е необходимо кумулативното наличие на две предпоставки - МПС да е паркирано в нарушение на правилата за движение и на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудителното му преместване.

С Наредба № 18 за обществения ред при ползване на превозни средства на територията на [община] (Наредба № 18) са уредени именно въпросите, свързани с изискванията, ограниченията и забраните, свързани с движението, престоя и паркирането на МПС на територията на общината. Организацията на движението е обществен въпрос с местно значение и е предмет на регулиране от общинския съвет по силата на ЗМСМА, поради което цитираната наредба е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия по чл. 21, ал. 1, т. 23 във вр. с чл. 21, ал. 2 ЗМСМА.

От всички доказателства по делото се установява точното местоположение на паркираното в нарушение на ЗДвП моторно превозно средство, което е на [улица] в [населено място] при наличие на пътен знак В. и табела за репатриране Т-18.1. Следователно релевантните за налагането на мярката факти и обстоятелства, са доказани по начин изясняващ в достатъчна степен наличието на визираните в разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. "б", предл. първо от ЗДвП хипотеза. В конкретния случай процесното МПС безспорно е паркирано в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство.

В случая са налице законово регламентирани предпоставки на една от трите хипотези на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП по налагане на спорната ПАМ, която следва да се използва като крайна и лимитативно приложима мярка за едностранно въздействие върху правната сфера на собствениците и ползвателите на МПС. Процесното паркиране на лекия автомобил очевидно изпълва състава на цитираната разпоредба. Това правило е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение. Преценявайки

законосъобразността на оспорения акт, съдът приема, че ответникът е изпълнил задължението си по чл. 170, ал. 1 АПК да установи, че превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, поради което наложената ПАМ не се явява засягаща адресата в по-голяма степен от необходимото за целта ѝ.

По отношение на изложеното от жалбоподателя досежно обстоятелствата, поради които е паркирал автомобила си следва се каже, че принудителните административни мерки целят предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Актът за налагане на принудителна административна мярка има самостоятелен характер. Органът, който налага мярката, редът за налагане, предпоставките за това и обжалването на акта са законово уредени и защитата се осъществява самостоятелно.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената принудителна административна мярка е издадена в съответствие с целта на закона, представлява законосъобразен административен акт, постановен при липса на отменителните основания, предвидени с разпоредбата на чл. 146 от АПК, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По изложените съображения, Административен съд София-град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. /G. L./, румънски гражданин, с постоянен адрес [населено място], подадена срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ – принудително преместване на паркираното на 17.10.2025г. на [улица]в [населено място] пътно превозно средство – лек автомобил „Ф. М.“, с рег. № В., без знанието на неговия собственик, разпоредена от длъжностни лица от СЗ „ИООРС“ при [община].

ОСЪЖДА Г. Л. /G. L./, румънски гражданин, с постоянен адрес [населено място] да заплати на [община] разноски по делото в размер на 102.26 евро или 200 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: